



A mi això dels esports ni fu ni fa. Perdo-neu-me, però és la veritat. El que més practico és la piscina i alguna cosa d'aquestes semblant a l'aeròbic, més per una qüestió de creure fermament que els escalfadors de colors a l'estil Fama es tornaran a posar de moda, que per una altra cosa.

Alguna vegada, ho confesso, vibro amb un Barça-Madrid (poc, que sóc de les que no entenen que el futbol aturi el país i ens faci perdre el món de vista) i potser amb algun partit de tennis (i ho confesso també, sóc molt del Federer, jo) i he fet la migdiada d'estiu amb algun Tour i, això sí, flipo amb activitats com la Mitja de Granollers, que mouen tot el que mouen i a més, ho tenyeixen de causes solidàries d'una envergadura tal que generen molt més que un somriure

i la compra d'una samarreta o un buf. La passió de la capital de comarca pel balonmano la respecto. I molt. I he de reconèixer que m'ha deixat amb la boca oberta la bri-

ta admiració per certs esportistes. Una no pot no vibrar amb Guardiola, no flipar amb Messi, no admirar Nadal o no reverenciar Armstrong. Val. Ja hi som. Armstrong.

No em direu que sí, que el veiem xuleta i una mica cregut, però que el que feia era digne de menció i admiració.

Superar el càncer i seguir.

Guanyar. Guanyar i guanyar. Vet aquí el tema. 7 Tours així com si res. I, a més, fent-ho des de la malaltia, la superació i la lluita. Digne de menció, sí. D'admiració. De premi i de tot el que vulgueu.

Ara, però, el mite ha caigut. Des que vam saber que les coses que feia no les feia per mèrits propis sinó (o també) per mèrits de tot el que es prenia. Doncs deixeu-me dir que jo el segueixo admirant.

No és fàcil, senyores i senyors, accep-

tar tot el que ell ha acceptat que feia. Dir la veritat no és fàcil. Gens. Ho ha perdut tot i potser aquest sigui l'únic camí per començar a caminar de nou cap a l'orgull personal. Ho sé. Sé que forma part d'una estratègia perquè la majoria del públic, així, com jo, que això de l'esport ni fu ni fa però el coneixíem, comencem a perdonar-lo.

Sembla força obvi que això del dopatge i el ciclisme és un tema recurrent. I també que exigim cada cop més virgueries a l'home, a la seva capacitat de fer.

Sincerament, això de guanyar els Tours sembla fàcil, davant la terrible feina de fer-se perdonar i respectar de nou. No sé si ho aconseguirà mai, de fet.

No sé si això de l'esport és tan saludable com diuen. Potser per això a mi, ni fu ni fa.

Sembla força obvi que això del dopatge i el ciclisme és un tema recurrent.

llantís-sima organització i altíssima participació de públic al mundial de fa pocs dies.

Deia, però, que els esports ni fu ni fa i que si bé admiro els esportistes i la seva capacitat de sacrifici, entrenament i perseverança, sé que jo no seré mai d'aquest grup. I tampoc no passa res.

He de reconèixer, i posats a reconèixer coses, ja no ve d'una... que sí que tenia cer-

ART

"El món submarí"

No és el títol de cap conte, ni de cap llibre. És una exposició de pintura del Grup Prisma d'Osona. Dissent pintors i pintores de Vic i dels seus entorns, components del grup, cada any programen la seva exposició amb un tema. El 2011 va ser la neu i el 2012 el Fons submarí. Els treballs d'aquest tema he tingut el goig de presentar-los en l'Espai Art i Cultura, de les instal·lacions esportives del Club Tennis Pancho d'Argenton que dirigeixen els granollersins Joan Vives i la seva esposa. L'anècdota de

la inauguració fou l'agermanament entre pintura i poesia explicant les obres presentades d'una manera metafòrica basant-se en poemes del meu llibre de poesia *Bufa el vent*. L'aportació del llenguatge metafòric de la naturalesa és el resultat d'un estudi generós i d'un contacte amistós amb l'aigua, l'aire, el vent i el foc, d'una manera peculiar amb l'aire i l'aigua. La mostra palesa amb molta claredat la diferència en l'observació i conseqüentment en la realització demostradora de diferents maneres

de copsar i reproduir la sensibilitat. Una riquesa cultural, molt interessant, conreada per amics de les belles arts que viuen intensament i se senten realitzats sentint-se creatius. Dissent mirades del fons marí que esdevenen disset poemes cromàtics des d'un realisme gairebé híper fins a una abstracció del color pel color amb un considerable gruix de matèria. Una exposició que una vegada visitada s'escolta el comentari m'ha agradat. Es pot visitar en hores laborals fins al dia 13 de març.

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano



El que decida escribir la crónica de esos tiempos tendrá que usar tinta negra y subrayar los conceptos; que la noticia es luctuosa, y luctuosos los hechos que aparecen cada día en casi todos los medios. El pesimismo es constante y la crisis es quien manda; el paro no tiene freno y a la sociedad masacra. Y entre tanto los políticos corruptos donde los haya, desfilan por los juzgados para explicar sus golfadas; negando tener la pasta en la Suiza de marras. Es esa crónica negra la que al ciudadano daña.

¡Crónica negra!

XAVIER SOLANAS



VALLÈS 25-01-2013 | 31

TEATRE

Algunes persones bones

La companyia valenciana *El Pont flotant* escenifica al Teatre Ponent una temàtica de convivència amb un estil lúdic d'una força expressiva directa, punyent i crítica. Amb una escenografia coordinada notablement amb el text i una coreografia germana de les paraules. Una actriu i tres actors protagonistes d'un futur imaginat per a la seva vellesa inspirat en realitats del temps. A la vegada esdevenia una crítica directa al tracte que la política dóna a la gent gran. El futur dibuixat era massa negre i pessimista però la gràcia i naturalitat amb que el representaven creava un ambient de comicitat constructiva. Sortosament la recerca de la part positiva de les situacions es descobreix analitzant la realitat negativa que sovint presenta esclatxos amb llum d'esperança. Una taula de bar de barri pobre i un parxís poden esdevenir instruments de diàleg aparentment inconex però amb possibilitats de descobrir nous camins. I aquesta possibilitat en l'obra es fa realitat amb la presència d'altres

persones alienes als protagonistes però que voluntàriament donen joc amb detalls de solidaritat i comprensió. Però en el rerefons de l'obra s'hi endevina la manera d'esdevenir o ser persones bones aquelles que en la vida tenen un futur incert i fosc però que un gest, una paraula, un moviment poden obrir una nova finestra a la vida perquè també elles poden formar part del grup d'algunes persones bones. Una obra de teatre d'una gran profunditat humana presentada jugant i escenificant els moments en situacions límits. Una obra de teatre que convida a llegir la vida de les persones en les seves diferents situacions però d'una manera principal de les més marginades. En el fons tota persona gaudeix de capacitats que per raons alienes no sempre pot fer productives però allò bo és que les té.